

CAMINS OBERTS

Tenir la mà foradada

Estimats diocesans,

La missió ens posa sempre a tots contra les cordes. Tard o d'hora ens trobem en escenaris complicats. La missió —ja ho hem anat dient— necessita tants i tants ingredients; avui voldria fer esment d'un de molt preuat: la generositat. Des d'aquí recupero una expressió força habitual, «tenir la mà foradada», no pas per apel·lar a la incapacitat de gestionar aquests esdeveniments complexos, sinó just al contrari, per subratllar la grandesa d'aquells que, en la missió, no filen prim i saben que, en certs moments, cal aportar quelcom més per seguir vivint l'Evangelí.

Musicalment existeix una expressió molt propera: «donar el do de pit». Aquesta nota tan aguda —impossible per a molts cantants— demana un increment de la concentració i de les capacitats per tal de poder-hi arribar. A la missió també és necessari.

Avui, però, hem d'afegir que la missió —en qual·sevol context social— demana l'administració d'una economia. Ja n'hem parlat amb anterioritat. Els diners no resolen la missió, però, segons quins siguin els seus criteris d'ús, la poden afavorir, i molt. La missió exigeix un plus pel que fa a l'acceptació dels reptes del moment present i pel que fa a la resposta que cal generar. La valentia també la reconeixem pel criteri de la nostra generositat. Tant de bo al llarg de tota la nostra trajectòria siguem dels qui puguem arribar davant Déu amb les mans

ben buides i, sobretot, foradades, perquè voldrà dir que no ens hem guardat res per a nosaltres mateixos.

Avui vivim contextos d'una grandíssima agressivitat econòmica. Crisis, devaluacions, deutes impagables... són termes que han circulat i circulen de manera sovintejada. Les lleis —salvatges— del comerç han configurat mentalitats exigents, dures i gens amables. Al mateix temps, també cal fer esment de la presència de la gasiveria. L'economia ha ocupat bona part de tantes i tantes tertúlies —les especialitzades i les de carrer.

Des de la proposta cristiana, al contrari, reconeixem que fa més feliç donar que rebre. S'esbossa un camí més favorable cap a un humanisme sensat i centrat en la dignitat que tota persona té i mereix. Siguem dels qui, per fi, tenim la mà fora-

data. Les nostres riqueses no poden ser les d'aquest món. La missió ens convida a alçar la mirada ben amunt i ben lluny. Allò que perdem quan tanquem la mà al nostre germà necessitat és l'oportunitat d'alliberar-nos de les coses que, en el fons, ens esclavitzen. Cercar les veritables riqueses ens ha de portar pel camí d'un feliç desprendrement de les coses materials.

La imatge d'una mà ferida ens remet —diguem-ho tot— al dolor del Crist traspasat pels claus de la creu. Sabem que donar-ho tot deixa marca. Però és així com anem construint el Regne de Déu, a base de donacions petites, senzilles i, alhora, esplèndides i generoses. A les nostres

comunitats això passa, i molt. Hi trobem la discreció d'uns, els nervis d'uns altres, l'emoció d'aquells i la fidelitat d'aquells altres. La vida a les comunitats està construïda a base d'aquestes entregues. La missió va d'això, de lliurar la vida. I el més decisiu és que ho fem, i ho hem de fer, sense esperar de veure'n els resultats. Vet aquí la pobresa i la grandesa. Pobresa perquè els fruits no arriben sempre quan un ho preveu. Grandesa perquè els qui els saben apreciar i assumir els gaudeixen i els valoren, per petits i escassos que puguin ser. Tant de bo tinguem sempre les mans ben obertes i ben foradades per seguir amb la missió encomanada.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El Papa demana combatre la solitud de la gent gran

El pròxim 26 de juliol, l'Església celebrarà la VI Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran. En el missatge publicat per a aquesta ocasió, el papa Lleó XIV recorda que Déu no oblidarà mai cap persona i que el seu amor acompanya tot hom al llarg de tota la vida. Davant la solitud i la invisibilitat que sovint pateixen moltes persones grans, el Sant Pare anima les comunitats cristianes, especialment els joves, a recuperar el costum de visitar els avis i aquells ancians que no reben

cap visita. El Papa destaca que la vellesa continua essent un temps de gràcia, de creixement espiritual i de servei a l'Església i al món. També exhorta la gent gran a no tenir por de la fragilitat i a convertir-se en testimonis d'esperança, reconciliació i pau en un món marcat per les divisions i els conflictes. La jornada esdevé així una crida a reconèixer la dignitat, la saviesa i el valor insubstituïble de les persones grans en la vida de les famílies i de la societat.

CAMINOS ABIERTOS

Tener la mano rota

Queridos diocesanos,

La misión nos pone siempre a todos contra las cuerdas. Tarde o temprano nos encontramos en escenarios complicados. La misión —como ya hemos ido diciendo— necesita tantos y tantos ingredientes; hoy quisiera hacer mención de uno muypreciado: la generosidad. Desde aquí recupero una expresión bastante habitual, «tener la mano rota», no para apelar a la incapacidad de gestionar estos acontecimientos complejos, sino justamente al contrario, para subrayar la grandeza de quienes, en la misión, no escatiman y saben que, en ciertos momentos, es necesario aportar algo más para seguir viviendo el Evangelio.

Musicalmente existe una expresión muy cercana: «dar el do de pecho». Esa nota tan aguda —imposible para muchos cantantes— exige un incremento de la concentración y de las capacidades para poder alcanzarla. En la misión también es necesario.

Hoy, sin embargo, debemos añadir que la misión —en cualquier contexto social— exige la administración de una economía. Ya hemos hablado de ello con anterioridad. El dinero no resuelve la misión, pero, según cuáles sean sus criterios de uso, puede favorecerla, y mucho. La misión exige un plus en lo que respecta a la aceptación de los retos del momento presente y en cuanto a la respuesta que es preciso generar. La valentía también la reconocemos por el criterio de nuestra generosidad. Ojalá que a lo largo de toda nuestra trayectoria seamos de aquellos que podamos llegar ante Dios con las manos bien vacías y, sobre todo, rotas, porque querrá decir que no nos hemos guardado nada para nosotros mismos.

Hoy vivimos contextos de una grandísima agresividad económica. Crisis, devaluaciones, deudas impagables... son términos que han circulado y circulan con frecuencia. Las leyes —salvajes— del comercio han configurado mentalidades exigentes, duras y nada amables. Al mismo tiempo, también es necesario hacer mención de la presencia de la avaricia. La economía ha ocupado buena parte de tantas y tantas tertulias —las especializadas y las de la calle.

Desde la propuesta cristiana, por el contrario, reconocemos que hace más feliz dar que recibir. Se perfila un camino más favorable hacia un humanismo sensato y centrado en la dignidad que toda persona tiene y merece. Seamos de aquellos que, por fin, tenemos la mano rota. Nuestras riquezas no pueden ser las de este mundo. La misión nos invita a alzar la mirada bien arriba y bien lejos. Lo que perdemos cuando cerramos la mano a nuestro hermano necesitado es la oportunidad de liberarnos de las cosas que, en el fondo, nos esclavizan. Buscar las verdaderas riquezas debe llevarnos por el camino de un feliz desprendimiento de las cosas materiales.

La imagen de una mano herida nos remite —digámoslo todo— al dolor de Cristo traspasado por los clavos de la cruz. Sabemos que darlo todo deja huella. Pero es así como vamos construyendo el Reino de Dios, a base de donaciones pequeñas, sencillas y, al mismo tiempo, espléndidas y generosas. En nuestras comunidades esto sucede, y mucho. Encontramos la discreción de unos, los nervios de otros, la emoción de aquellos y la fidelidad de esos otros. La vida en las comunidades está construida sobre la base de estas entregas. La misión consiste en eso, en entregar la vida. Y lo más decisivo es que lo hacemos, y debemos hacerlo, sin esperar a ver los resultados. He aquí la pobreza y la grandeza. Pobreza porque los frutos no llegan siempre cuando uno lo prevé. Grandeza porque quienes saben apreciarlos y asumirlos los disfrutan y los valoran, por pequeños y escasos que sean. Ojalá tengamos siempre las manos bien abiertas y bien rotas para seguir con la misión encomendada.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Primer aniversari de l'ordenació del bisbe Daniel

El proper 19 de juliol es compleix el primer aniversari de l'ordenació episcopal i presa de possessió de Mons. Daniel Palau Valero com a bisbe de Lleida. La celebració, que va tenir lloc a la Catedral de Lleida el 19 de juliol de 2025, va reunir prop de 1.200 fidels i 130 preveres, diaques i bisbes, en una jornada històrica per a la diòcesi, que no acollia una ordenació episcopal des de l'any 1968.

Durant aquest primer any de ministeri episcopal, el nou bisbe ha recorregut les diferents comunitats de la diòcesi, fent-se present a les parròquies, celebracions i trobades pastorals. La seva proximitat, capacitat d'escolta i voluntat de conèixer de primera mà la realitat eclesial i social del territori han estat trets destacats d'aquesta primera etapa. També ha impulsat diversos nomenaments pastorals i ha posat l'accent en la corresponsabilitat eclesial, la formació i la participació dels laics en la vida de l'Església.

Des del moment del seu nomenament, Mons. Palau ha expressat reiteradament la seva preocupació pels joves, les vocacions i les persones més vulnerables, especialment pels temporers i els col·lectius

en situació de fragilitat, una sensibilitat que ha continuat marcant les seves intervencions i visites pastorals.

Quan es compleix aquest primer aniversari, la diòcesi de Lleida dona gràcies a Déu pel ministeri del seu bisbe i l'encomana perquè continuï exercint el seu servei pastoral amb fidelitat, esperança i esperit evangèlic.

Trobades de delegats de Migracions i de Comunicació

Els delegats i delegades de Migracions de les diòcesis amb seu a Catalunya, més la delegació de Migracions de Mallorca, van celebrar una jornada de treball a Jorba el passat 20 de juny. La trobada va ser acollida per la diòcesi de Vic, a través de la seva Delegació de Càritas i Migracions, que va

exercir com a entitat amfitriona, afavorint un espai de comunió eclesial, fraternitat i servei compartit.

Entre els representants de deu diòcesis catalanes hi havia Mn. Adrià Burca en nom de la de Lleida. A la jornada de reflexió i treball conjunt, a la qual va assistir també el bisbe de Sant Feliu, fra Xabier Gómez, es va aprofundir en els reptes comuns de la pastoral de migracions.

D'altra banda, els delegats de Mitjans de Comunicació Social també van fer l'última reunió del curs en una trobada al Seminari de la Seu d'Urgell. Van dedicar aquesta sessió —entre altres temes— a valorar la cobertura informativa de la recent visita del Papa i a compartir experiències sobre l'abordatge de situacions de crisi des dels gabinets de comunicació diocesans.

L'IREL «estrena» seu a la missa de fi de curs

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) va tancar el curs 2025-2026 el passat 19 de juny amb una Eucaristia a l'Acadèmia Mariana de Lleida, que a partir d'ara serà la seva nova seu en lloc de les instal·lacions del Seminari.

Durant la missa, presidida pel bisbe Daniel, es va pregar per Mn. Ramon Prat i pel Dr. Joan Viñas, que han mort durant aquest curs amb pocs mesos de diferència.

El bisbe Daniel va animar els assistents a aprofundir en l'estudi de la fe, a continuar en la recerca i l'establiment de ponts entre la fe i la cultura, a fer

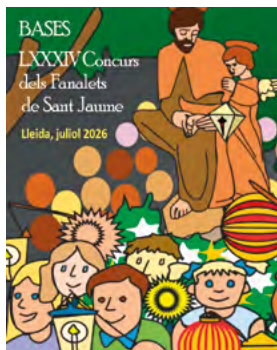
nos preguntes i també a elaborar les pròpies síntesis personals.

El Concurs de Fanalets incorpora el Premi Jaume Vilella

L'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, amb motiu de la propera celebració de la Festa i Romeria dels Fanalets de Sant Jaume, ha convocat la 84a edició del Concurs dels Fanalets.

Els participants hauran de presentar els seus fanalets artístics el dilluns 13 de juliol, de 6 a 8 de la tarda, a la Capella del Peu del Romeu, seu de l'Agrupació, on seran valorats pel jurat.

En la seva deliberació es tindran en compte, a més de la imaginació i la qualitat artística de les obres, la seva simbologia religiosa i la fidelitat a la tradició dels Fanalets de Sant Jaume. En aquesta edició s'atorgaran 13 primers premis, pa-

trocinats per diverses entitats culturals, cíviques i socials de la ciutat. La principal novetat d'enguany és la creació del Premi Jaume Vilella, que s'atorgarà per primera vegada en homenatge al recentment traspasat expresident del Sícors Club i del Cercle de Belles Arts, així com un dels socis més veterans de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

Tots els fanalets presentats al concurs es podran visitar en una exposició instal·lada a la Capella del Peu del Romeu fins al 23 de juliol, quan es farà l'acte de lliurament de premis, que tindrà lloc a les 7 de la tarda, a la Sala Alfred Perenya de la regidoria de Cultura.

Recuperada la campana d'Erillcastell

L'església de Santa Maria d'Erillcastell, propietat del Bisbat de Lleida, tot i que està en situació de ruïna arquitectònica perquè el poble està deshabitada de fa temps, va ser l'escenari el passat 17 de juny d'una actuació de preservació del patrimoni amb el rescat i la retirada de la seva campana, que feia temps havia caigut del campanar. La intervenció, coordinada pels Serveis Territorials de Cultura de l'Alt Pirineu i Aran, el Cos d'A-

gents Rurals i l'Ajuntament del Pont de Suert, ha permès recuperar aquesta peça patrimonial per garantir-ne la conservació. La retirada de la campana es va haver de fer amb el suport d'un helicòpter.

Un cop recuperada, la campana romandrà a la Col·lecció d'Art Sacre de la Ribagorça, ubicada a l'Església Vella del Pont de Suert, on serà catalogada i rebrà el tractament de conservació adequat per garantir-ne la preservació.

Cloenda de curs de Vida Creixent

El Moviment Diocesà Vida Creixent va celebrar la cloenda del curs en una trobada a la Casa de l'Església, on van escoltar una conferència de Joan Carles Nicuesa, delegat de Càritas

Diocesana, que va exposar parlar de «Viure amb il·lusió: envellir amb dignitat, alegria i sentit». Ho va fer a partir d'una mena de decàleg en què cada apartat feia referència a la manera ideal de viure aquesta etapa de la vida com a persones grans, posant sempre l'optimisme com a valor fonamental.

Tot seguit, en un ambient distès, es va celebrar l'assemblea, durant la qual es va fer balanç del curs acabat i, finalment, una Eucaristia concelebrada pels consiliaris dels diferents grups. La jornada es va tancar amb un dinar de germanor que va reforçar els llaços d'amistat entre tots els assistents.

REFLEXIONS

Història de la devoció a Nostra Senyora del Mont Carmel

El 16 de juliol se celebra la festivitat de la Mare de Déu del Carme o Nostra Senyora del Carmel. És una de les advocacions marianes més conegudes i venerades. Se la representa amb el Nen Jesús als braços i amb un escapulari a la mà. És la patrona dels mariners, pescadors, navegants i de tota la gent del mar.

L'origen d'aquesta devoció es remunta al segle XII, quan un grup d'ermitans s'estableix a la muntanya del Carmel, que en hebreu significa «Muntanya de la Vinya de Déu», dedicats a la pregària i la penitència al desert. És l'origen de l'orde Carmelita.

Aquesta orde considera la Mare de Déu model de vida i oració. Cap a l'any 1220 construeix enmig de les seves grutes, una capella dedicada a la Mare. Així la comencen a invocar amb el nom de Santíssima Verge de la Muntanya Carmel.

Diu la història que sant Simó Stock, el prior general de l'orde, suplica a la Santíssima Verge ajuda i protecció per a la comunitat. La Mare de Déu li respon i el 16 de juliol de 1256 se li apareix, acompanyada d'una multitud d'àngels i li lliura l'Escapulari del Carme. Ella promet als membres de l'orde carmelitana i a tots els qui portin l'escapulari amb devoció, protecció durant la vida i auxili especial a l'hora de la mort. Aquest fet marca l'inici de la devoció mariana sota l'advocació de Nostra Senyora del Carme o Nostra Senyora del Mont Carmel.

L'escapulari és un memorial de les virtuts de Maria i portar-lo és un signe de consagració a la Mare de Déu. També ens recorda la seva protecció maternal. La Nostra mare ens cobreix amb el seu mantell; per això, a la Mare de Déu del Carme se la coneix com l'«Estrella del Mar» pel seu paper protector com far que il·lumina i guia.

L'orde Carmelita s'estén ràpidament, i difon per tot el món la devoció a la Mare de Déu del Mont Carmel. L'octubre del 1917, a Fàtima, la Mare de Déu, vestida amb l'hàbit carmelita i l'escapulari a la mà, se li apareix a Llúcia. Li demana que nosaltres, els seus fills, portem l'escapulari com a signe de consagració.

Els miracles recollits als diaris de navegació, al llarg dels segles, ajuden a augmentar aquesta devoció. Així, la majoria dels vaixells mercants, de pesca i d'esbarjo, tenen un racó al pont amb una petita imatge de la Mare de Déu del Carme o una fotografia de la cara amb l'escapulari posat.

Us confesso que tinc especial devoció a la Mare de Déu del Carme. Els meus pares me la van inculcar des de ben petita.

Mercedes Campos
Restauradora i catequista

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, verge carmelitana xilena.

14. ■ Dimarts [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]. Sant Camil de Lelis (1550-1614), prev., fundador dels Servents

dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i infermers; sant Francesc Solano, prevere franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.

15. □ Dimecres [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i dr. de l'Església, card. (franciscà); sant Antíoc, metge, mr.

16. □ Dijous [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar.

17. ■ Divendres [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, verges i màrtirs; sant Lleó IV, papa (847-855); beata Teresa de Sant Agustí i companyes, verges carmelitanes i màrtirs.

18. ■ Dissabte [Mi 2,1-5 / Sl 9 / Mt 12,14-21]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.

19. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 12,13.16-19 / Sl 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o bé, més breu: 13,24-30)]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Simmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

Diurne XV de durant l'any (A)

COMENTARI

La predicació del Regne dona fruit: o cent, o seixanta, o trenta

Tots sabem que a Jesús li agradava parlar en paràboles. Sempre les anècdotes, les historietes atrauen la nostra atenció. Avui l'evangeli ens proposa una de les més conegudes: la paràbola del sembrador. Bàsicament Jesús parla de quatre tipus de terra que reben la llavor. Primera: *la terra arran del camí*; la segona, *un terreny rocós*; la tercera, *una terra entre cards*. Per últim, *una terra bona*. El mateix Jesús en fa l'explicació. Però primer que tot hem de subratllar la importància de la llavor que és la Paraula de Déu o *la predicació del Regne*. Això és fonamental: si tenim una terra molt bona, molt ben preparada però sense cap llavor sembrada, no donarà mai fruit. Per tant, el primer que cal és sembrar. Després sí, cal veure on cau la llavor. La llavor sembrada *arran del camí* indica aquells que no atenen aquesta Paraula; és com una llavor sembrada en un camí que tothom trepitja i, per tant, no pot donar fruit. La *sembrada en un terreny rocós* indica aquells que sí escolten la Paraula i fins i tot *amb alegria*, però tant aviat es troben amb *difficultats*, amb problemes, amb *persecucions*, no volen saber res. La Paraula no pot donar fruit. *La que cau entre cards* vol dir aquells que sí han escoltat la Paraula, l'han rebuda amb alegria, la mediten sovint, però hi ha coses més importants per a ells: les *preocupacions* del dia a dia, els problemes quotidians, i sobretot la *seducció de la riquesa* que atreu més que no la Paraula. Per això, aquesta Paraula queda ofegada. Tampoc no pot donar fruit. Finalment, la llavor *que cau en terra bona*: són les persones que acullen la Paraula, que la tenen com el més important de la seva vida, més que les preocupacions, els problemes, o els diners: res no és més important que aquesta Paraula. Llavors donarà fruit: *cent, seixanta o trenta* en funció de la nostra entrega i disponibilitat. Avui el Senyor ens pregunta quin tipus de terra som nosaltres: la que no dona fruit perquè tenim coses més importants a fer o la que dona fruit perquè per a nosaltres el més important és acollir la Paraula de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriquiu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / aplanant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joiós l'herbei de l'estepa, / s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joioses i canten. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assequé vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assequé. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Esto dice del Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena, y dio fruto.*

Tú cuidas la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Así preparas la tierra. / Riegas los surcos, / igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullicos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los vales se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,18-23)

Hermanos:

Considero que los sufrimientos de ahora no se pueden comparar con la gloria que un día se nos manifestará. Porque la creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios; en efecto, la creación fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por aquel que la sometió, con la esperanza de que la creación misma sería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gimiendo y sufre dolores de parto. Y no solo eso, sino que también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la adopción filial, la redención de nuestro cuerpo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al mar, y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó y toda la gente se quedó de pie en la orilla.

Les habló muchas cosas en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, una parte cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se la comieron. Otra parte cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y como la tierra no era profunda brotó enseguida; pero en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otra cayó entre abrojos, que crecieron y la ahogaron. Otra cayó en tierra buena y dio fruto: una, ciento; otra, sesenta; otra, treinta. El que tenga oídos, que oiga.»